

Hiteles keresztény szolgálat

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Korinthus 3:1-9; 4:7-18; 5:11-15; 6:11–7:1; 7; Efezus 2:13-16; Kolossé 1:19-23

*„Mindenütt szorongatnak, de össze nem roppantanak, kétségesskedünk, de nem esünk kétségbe, üldözöttek vagyunk, de nem elhagyottak, letipor-
tak, de nem elveszettek. Mindenkor testünkben hordozzuk Jézus halálát,
hogy Jézus élete is látható legyen testünkben” (2Kor 4:8-10, ÚRK).*

Az elmúlt héten láttuk, hogy amikor Pál bizonygatta őszinteségét és tisztaságát, megvédte magát a következetlenség és a korinthusiak iránti szeretetlenség vádjától. Mindig is lelki gyermekei javáért fáradozott. 2Kor 2:12-17 verseiben kezdett gondolatmenete egészen a 7. fejezetig tart, ami közben azt mérlegeli, hogy milyen a Krisztusért végzett hiteles szolgálat. Rengeteg tanulságot levonhatunk ezekből a gondolataiból is.

A héten 2Korinthus 3-7. fejezeteivel foglalkozunk, amelyekben Pál a lélekmentés szolgálatáról szól. „A bűnösök megtérése és az igazság általi meg-szentelődésük a lelkész legerősebb bizonyítéka arra nézve, hogy Isten hívta el a szolgálatra. Apostolságának bizonyítéka a megtértek szívébe van vésve és megújult életük tanúskodik arról. Krisztus, a dicsőség reménysége a benső emberben alakul ki. A lelkészt nagyban megerősíti szolgálatának e pecsétje” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 216. o.).

A HITELES SZOLGÁLAT GYÜMÖLCSEI

Olvassuk el 2Kor 3:1-9 verseit! Milyen értelemben lehetünk Krisztus ajánlólevelei?

A görög-római világban szokásosak voltak az ajánlólevelek, Pál azonban nem tudott felmutatni ilyet. Hiteles szolgálatának bizonyítékát a Lélek átforgató erejének megmutatkozása jelentette a korinthusiak életében. Azonban az apostol biztosra vette, hogy nem a saját intelligenciájának vagy erőfeszítéseinek hatására jött létre a gyülekezet Korinthusban (2Kor 3:4-6). Nem azal foglalkozott, hogy önmagát kiemelje (2Kor 2:2; 3:5). A saját szolgálatáról szólva röviden tárgyalja a két szövetség témáját: az első szövetséget Mózes jelképezte, az újat pedig Pál és a munkatársai. A felületes olvasó azt gondolhatja, hogy az Ószövetség nem adott reményt az üdvösségre, de ez nem igaz. Az Ó- és az Újszövetség idején is lehetséges volt a megváltás. Az Ószövetség volt az evangélium előzetese. *„Mivel pedig az Írás előre látta, hogy Isten hitből fogja megigazítani a pogányokat, előre hirdette az evangéliumot Ábrahámnak: Tebened fog áldást nyerni minden nép”* (Gal 3:8, ÚRK). 2Kor 3:1–4:6 szakaszában azt láthatjuk, hogy az Ószövetség szimbolizálta azoknak a törvényeskedő tapasztalatát, akik saját engedelmes cselekedeteikkel akarták elnyerni Isten tetszését. Az Újszövetség azonban azoknak a tapasztalatát mutatja be, akik maradéktalanul Isten kegyelmére hagyatkoznak, hogy Isten mindazt véghezvigye értük és bennük, amit megígért. Pál a hívők és a nem hívők két különböző reakciójáról beszél, amit az evangélium kivált belőlük. Nem utal két, külön evangéliumra, egyre az Ószövetségben, a másikra pedig az Újszövetségben, mert csak egy evangélium létezik, amit Isten ad. *„Mert ő szabadított meg minket, és hívott el szent hívással, nem a mi cselekedeteink alapján, hanem saját végzése és kegyelme szerint, amelyet még az idők kezdete előtt Krisztus Jézusban adott nekünk”* (2Tim 1:9, RÜF). *„Ez nem jelenti annak tagadását, hogy 2Kor 2:14–4:6 részében vannak történelmi elemek”* (Skip MacCarty: *In Granite or Ingrained? What the Old and New Covenants Reveal about the Gospel, the Law, and the Sabbath*. Berrien Springs, MI, Andrews University Press, 2007, 120. o.). Pál a történelemre utalva akar rámutatni, hogy egyesek „üdvözülők”, mások pedig „elkárhozók” (2Kor 2:15). A saját reakciójuk, Mózes szolgálatával szembeni hitetlenségük miatt lehet a szolgálatára a kárhoztatás és halál szolgálataként tekinteni. Mivel a korinthusi gyülekezet hitre jutott, Pál köztük végzett szolgálata az igazság, az életadó Lélek szolgálatának bizonyult. A korinthusi gyülekezet megváltásra jutása Pál hiteles szolgálatának bizonyossága.

SZENVEDÉS ÉS DICSŐSÉG

Olvassuk el 2Kor 4:7-18 verseit! Szedjük listába Pál szenvedéseit! Hogyan viselt el annyi mindent?

Husz János, a nagy cseh reformátor mondta Jézusról: „Ő a világ Ura, mi pedig hitvány halandók. Ő mégis szenvedett! Miért ne szenvednénk mi is, különösen, ha a szenvedés megtisztít” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2020, Advent Kiadó, 96. o.)?

Évszázadokkal korábban Pál apostol ugyanilyen készséget mutatott a Krisztusért való szenvedésre. Tudta, hogy ő nem más, mint törekeny cserépedény (2Kor 4:7). Folyamatosan szorongatva, kétségek között, üldözötként, letiporva érezte magát, mégsem tört össze, nem esett kétségbe, nem vált elhagyottá és elvesztetté (2Kor 4:8-9). Kész volt testében hordozni „*Jézus halálát, hogy Jézus élete is látható legyen*” a testében (2Kor 4:10-11, ÚRK).

A „*Jézus halálát*” kifejezéssel Pál valószínűleg az előző versekben említett szenvedésekre utal, viszont „*Jézus élete*” közvetlen értelemben a halálból való szabadulásra, vagy a mostani életben kapott lelki erőre vonatkozhat, de végső soron a feltámadásra mutat (2Kor 4:12).

Érdekes módon az „élet” és a „halál” háromszor fordul elő 2Kor 4:10-12 verseiben. Ez arra emlékeztet, hogy a földi életben az élet és a halál együtt van jelen. Az eljövendő dicsőségben viszont olyan életet tapasztalunk, amikor nem lesz többé halál (Jel 20:14; 21:4).

A legfontosabb pedig, amint 2Kor 4:7-18 rámutat, hogy az evangéliumot gyenge emberek hirdetik, tehát egyedül Istené a dicsőség (2Kor 4:15). Nem ritka, hogy a misszionáriusok munkájuk végzése közben szenvedést élnek meg. Az itteni megpróbáltatások azonban könnyűnek és pillanatnyinak tűnnek a ránk váró örök dicsőséghez képest (2Kor 4:17). A keresztény hit által él, nem látásból (2Kor 4:18; 5:7).

Az eljövendő élet reménysége annyira magával ragadta Pál gondolatait, hogy a szakasz menetében folyamatosan erről szól (2Kor 5:1-10). Halandó testére a földi ház hasonlatával utal, az „*Istentől készített hajlékunk*” (2Kor 5:1, RÚF) pedig a feltámadott test metaforája, ami minden kor hívőinek nagy reménységére mutat.

Miért annyira fontos, hogy bármin is menjünk most keresztül, mindig szem előtt tartsuk a feltámadás reménységét (1Kor 15:52)?

A BÉKÉLTETÉS KRISZTUS-KÖZPONTÚ SZOLGÁLATA

Olvassuk el 2Kor 5:11-15 verseit! Hogyan mutatja be ez a szakasz, hogy Pál szolgálatának Krisztus áll a középpontjában?

Pál tudatában volt, hogy Krisztus előtt kell majd számot adnia szolgálatáról (2Kor 5:10). Ismerte „*az Úr félelmét*”, és Krisztus evangéliumáról akarta meggyőzni az embereket (2Kor 5:11, ÚRK). Ez a félelem tisztelet és hódolat Krisztus iránt, ezért összekapcsolódik Pálnak Krisztus iránti szeretetével, valamint a bizalmával, hogy Krisztus is szereti őt. Az Ószövetségben Isten féltelme azt jelenti, hogy az ember az Úr útján jár, teljes szívéből és lelkéből szereti, szolgálja Őt (5Móz 10:12). Pál szolgálatának középpontjában nem önmaga, hanem Krisztus áll. Nem ajánlja önmagát. Dicsekedésének oka Krisztus (2Kor 12:9). Kijelenti: „*Tőlem pedig távol legyen, hogy dicsekedjem, hacsak nem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében*” (Gal 6:14, ÚRK). Tehát a korinthusiak alkalma, hogy dicsekedjenek vele (2Kor 5:12) azt jelenti, hogy büszkéek Pál Krisztus-központú szolgálatára, ami ellentétes az ellenfelei önző munkálkodásával.

Olvassuk el 2Kor 5:16-21, Ef 2:13-16 és Kol 1:19-23 verseit! Mit értett Pál a „*békéltetés szolgálat*a” alatt?

Krisztus a legfőbb békéltető, ezért bírta ránk „*a békéltetés szolgálatát*” (2Kor 5:18). A békéltetés gondolata újból és újból előkerül 2Kor 5:16-21 szakaszában. Pál számára ez rendkívül lényeges elv, és nekünk is annak kell tartanunk.

Isten a Fia engesztelő halála által békéltette meg az emberiséget önmagával. Aki megbékélt Istennel, új teremtség lett (2Kor 5:17), ezért tovább kell adni „*a békéltetés igéjét*” (2Kor 5:19, ÚRK), Krisztus evangéliumát hirdetve. Ilyen értelemben Krisztus követői vagyunk, „*mintha Isten kérne általa*” (2Kor 5:20, ÚRK).

Gondoljunk bele, mit tett értünk Krisztus! Gondoljuk el, mennyi büntudat, bűn és kárhoztatás nehezedne ránk, ha nem vállalta volna értünk a keresztet! Hogyan kell hatnia ennek a tudatnak arra, ahogyan a többi emberhez viszonyulunk, főleg azokhoz, akik nem ismerik az Urat?

ISTEN SZENTSÉGRE HÍV

2Kor 6:3-10 verseiben Pál buzdítja a korinthusiakat, hogy béküljenek meg Istennel. A nehézségek és győzelmek hosszú listájával mutatja, hogy mit jelent Krisztus követőjének és Isten szolgájának lenni. Röviden felsorol nehéz helyzeteket (2Kor 6:4-5), erényes jellemtulajdonságokat (2Kor 6:6), a szolgálatra képesítő tulajdonságokat (2Kor 6:7) és a szolgálattal járó viszonyosságokat (2Kor 6:8-10). Pál felszólítja a korinthusi tagokat, hogy béküljenek meg Istennel, majd kéri őket: éljenek szent életet, szakadjanak el a hitetlenek és a tisztátalan dolgok ártó befolyásától (2Kor 6:14-17).

Olvassuk el 2Kor 6:11–7:1 szakaszát! Ezek szerint milyen a szent élet?

Ebben a részben Pál hangsúlyozza a gyülekezeten belüli szeretet fontosságát (2Kor 6:11-13). Az Istennel való megbékélés bizonyága az, hogy az emberek egymással is meg akarnak békülni, az egymásközi megbékélés eszközeivé válnak.

A következőkben hat felhívással szólít szentségre: 1) „**Ne legyetek hitelenekkel felemás igában**” (2Kor 6:14); 2) „**menjetek ki közülük**” (2Kor 6:17, ÚRK); 3) „**szakadjatok el tőlük**” (2Kor 6:17, ÚRK); 4) „**tisztátalant ne érintetek**” (2Kor 6:17, ÚRK); 5) „**tisztítsuk meg magunkat minden testi és lelki tisztátalanságtól**” (2Kor 7:1); 6) „**Isten félelmében tegyük teljessé megszentelődésünket**” (2Kor 7:1, RÚF)! Buzdító szavai bemutatják: a szent Isten szent életet vár tőlünk, valamint azt, hogy elszakadjunk a bálványimádságtól.

Ám ebben a szakaszban hét ígéret is van, amelyek rávilágítanak a keresztény gyülekezetnek mint szent templomnak a szerepére: 1) „**Bennük lakozom**”; 2) „**közöttük járok**”; 3) „**Istenük leszek**”; 4) „**ők az én népem lesznek**” (2Kor 6:16, ÚRK); 5) „**én magamhoz fogadlak titeket**” (2Kor 6:17, ÚRK); 6) „**Atyátok leszek**”; 7) „**ti pedig fiaimmá és lányaimmá lesztek**” (2Kor 6:18, ÚRK).

Figyeljük meg, hogy 2Kor 6:16 versében a négy ígéret az alapja a 17. vers három felszólításának (2Kor 6:17 az „**Azért**” szóval kezdődik). Ez azt mutatja, hogy a szentség nem az ember erőfeszítéseinek az eredménye, hanem a Szentléleknek a szívben végzett munkájáé. A szentség Istentől jön, de a hívőnek is meg kell tennie a maga részét, el kell utasítania a bálványimádsást, mint ahogy minden tisztátalan cselekedetet is.

Mit árulnak el a szentségről Isten ígéretei 2Kor 6:16-18 verseiben?

VIGASZTALÁS ÉS ÖRÖM

Olvassuk el 2Korinthus 7. fejezetét! Milyen érzéseket váltott ki Pálból a korinthusiak megtérésének a híre?

Mennyi szeretet árad a „*szívünkben vagytok*” (2Kor 7:3; lásd még 6:11) szavakból! Ezzel mélységes vágyát fejezi ki arra, hogy szeretete viszonzást nyerjen, amikor kéri: „*Fogadjatok be minket*” (2Kor 7:2) – az angol bibliafordításban az áll, hogy „*a szívetekbe*”, bár ez a görög szövegből hiányzik, amint a magyar fordításból is, de a szövegösszefüggésnek megfelel.

A korinthusiak valóban kitárták a szívüket Pál és a munkatársai előtt, ő ezért örül annyira. A szavai kifejezik, mennyire eltöltik a jó érzések: „*Nagy a bizalmam irántatok, sok dicsekedni valóm van veletek, tele vagyok vigasztalódással, minden nyomorúságunk ellenére csordultig vagyok örömmel*” (2Kor 7:4, RÚF). Pál megvigasztalódott, örül. Mennyi vigasztalást és örömet szerezhettek a gyülekezetek a lelkészeiknek, ha hűségesen átadják magukat Krisztusnak!

2Kor 7:5-16 szakaszában Pál tovább magyarázza, hogy mi az oka megvigasztalódásának és örömének. Ez a két fogalom dominál ebben a részben. A *parakaleó* („vigasztalni”) ige és a *paraklészisz* („vigasztalás”) főnév összesen hétszer fordul elő 2Korinthus 7. fejezetében. A levélnek ez a szakasza úgy fejeződik be, ahogy kezdődött, vagyis az Istenben való megvigasztalódással (2Kor 1:3-7). 2Korinthus 7. fejezetében attól vigasztalódik meg Pál, hogy megkönnyebbült, mert szigorú levele a kívánt hatást váltotta ki.

Titusz beszámolóját hallva lélegzett fel Pál, de a vigasztalás végső soron Istentől jött (2Kor 7:6). Ő valóban „*az irgalmasságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene; aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban*” (2Kor 1:3-4).

Érdekes, hogy míg Pál tele van „*vigasztalódással*”, még jobban örvendezett (2Kor 7:4, 7, 13). Fájdalmas levele sok szomorúságot okozott, ám ez Isten akarata szerinti szomorúság volt, és megtéréshez vezetett (2Kor 7:9-11). A korinthusiak „*Isten szerint*” szomorodtak meg (2Kor 7:11, RÚF), ami „*megtérést szerez az üdvösségre*” (2Kor 7:10, RÚF). Mi adhatna ennél nagyobb örömet Isten igaz szolgája szívének?

Tapasztaltad már, hogy milyen az Isten szerinti szomorúság? Honnan tudtad, hogy valóban Isten akarata szerinti szomorúság volt, ami megtérésre vezetett?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, „A megszívlelt üzenet” c. fejezet, 213-220. o.

Az elmúlt héten elolvastuk az itt megjelölt fejezetet *Az apostolok története* című könyvből, amit érdemes újból elolvasni. Most időzzünk el még egy kissé a Pál szigorú levelével kapcsolatos részeknél! Gondolkozzunk azon, hogy milyen érzések töltötték el az apostolt, amikor írta, és hogy örült, amikor hallott a címzettek őszinte megtéréséről! Mit árul mindez el Pál szolgálatának őszinteségéről? Milyen tanulságokat vonhatunk le ebből a saját munkánkkal kapcsolatban? „Be kell mutatnunk a világmindenség, a bűnbe esett és el nem bukott világok előtt, hogy Istennél van bűnbocsánat, hogy szeretete által megbékélhetünk vele. Az ember megtér, töredelmes szívvel, hiszi, hogy Krisztus az engesztelő áldozata lett, és felismeri, hogy Isten megbékélt vele” (Ellen G. White: *Special Testimonies on Education*. 223. o.). „Egyházunk nagy világosságot kapott, amit az Úr a világ javáért és áldásáért bízott ránk. Nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Kérleljük az embereket a magaságból kapott erővel, hogy béküljenek meg Istennel” (Ellen G. White: 32. levél, 1903.)! Az Istennel megbékült embernek törekednie kell a szentségre. 2Kor 7:1 verséhez fűzött magyarázatában Ellen G. White céloz rá, hogy mit értett Pál ezen: „*Isten félelmében vigyük véghez megszenteltesünket*” (URK). Pál „Igyekezett állandóan segítségükre lenni [az új megtérőknek] abban, hogy önálló és folyton fejlődő keresztények, a hitben erősek, buzgók legyenek, és egész szívvel szenteljék oda életüket Istennek és országa terjesztésének művére” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 134. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Pál azt írja, hogy az evangélium kincse a mi „cserépedényünkben” van (2Kor 4:7). Az evangélium hirdetését hogyan erősítheti az emberi gyengeség, mulandóság és a képességek korlátozottsága, ahelyett, hogy hátráltatná?
- 2) 2Kor 6:4-5 verseiben Pál hosszan sorolja a nehézségeket, amelyeket az evangéliumért vállalt. Mit váltott ki belőle a szenvedés (lásd 2Kor 6:6-7)? Hogyan segít ez megbirkózni a saját nehézségeinkkel?
- 3) Pál szembeállítja egymással az Isten szerinti és a világ szerinti szomorúságot (2Kor 7:10). A szomorúság hogyan függ össze a bűnbánattal? Hogyan írnád le az Isten szerinti, illetve a világ szerinti szomorúságot?

FAZEKAS PIROSKA:

ÍGÉRET

Összeszorítja a szívem
valami ősí félelem;
a szülés fájdalmas, a munka nehéz,
a séta a kertben elmaradt.
Nincs oltalom?
Közben gyönyörűség a gyermek;
kacagás, ölelés, tanulás.
Öröm a kibújó paradicsom két kis levele,
az ígélet, hogy lesz termés,
már érzem az ízét a számban.
S akkor mellém ül valaki,
megfogja a kezem.
Nem látom, tudom.